

1912

x
7,2

Studenterreuen
Alt for Norge!

Uiser

av

Magel

Pris 50 Øre

Studenterreuen
Alt for Norge!

Uiser
av
Nagel

Kristiania 1912 - Det Mallingske Bogtrykkeri

Indhold

Macody Hornklove	5
Kongssønnernes trio	7
Asbjørn Krag	10
Frenologens vise	12
Storlæge Haarheims kur	14
Alt for Norge!	17
Den glade Grei	18
Danerne	20
Hornkloves draapa	21
St. Hanshaugen	23
Slutningsduet	24

Macody Hornklove.

(Mel: «Clara». Flagstad.)

Jeg er Macody Hornklove, skald av profession,
hei sullan, dullan dei.

Og jeg er vert ved domkirkens restauration,
hei sullan, dullan dei.

Jeg er landets bedste hode,
det ligger i adelsblodet,
bare flere end jeg selv saan helt forstod det,
at Macody, han er *et geni*.

Jeg suller og jeg tuller i vores riksarkiv,
hei sullan, dullan dei.

Og alle maa erkjende, at jeg har haardt et liv,
hei sullan, dullan dei.

Jeg suller med lit'raturen,
kulturen og filmcensuren.

Og saa tuter jeg iblandt i taakeluren,
at Macody, han er *et geni*.

I 1905 førte vi en politik,
hei sullan, dullan dei!

Hvis jeg var blit minister, saa var det ei gaat slik,
hei sullan, dullan dei.

For hele den neutrale zone
jeg vil ikke gi en krone;
vi sku' klart det allerbedst, jeg og min kone;
for *Macody*, han er *et geni*.

Før mig har ingen skjønt sig paa gammelnorsk musik,
hei sullan, dullan dei.

For ingen kunde tyde de gamle notestik,
hei sullan, dullan dei.

De sprænglærde idioter,
som stadig i sliktno roter,
ja, dem slog jeg faderlig og *efter noter*,
for jeg klarte at tyde dem, jeg.

Men saa en dag saa dukket der op en fæl stabeis,
hei sullan, dullan dei.

«Jeg tydet har de lyder, mit navn er *Georg Reiss*.»
hei sullan, dullan dei.

Jeg sa: «*Reiss* og ryk, forbryder!

Med samtlige Deres lyder.

Det er *mig*, som har forstaat, hvad de betyder,
for Macody, han er er geni!»

Kongssønnernes trio.

(Mel.: fra «Flagermusen», Strauss.)

Her kommer vi
saa nydelig,
det hele stolte dynasti.
Her kommer vi
saa nydelig,
det stolte dynasti!

BJØRN FARMAN:

(Mel.: fra Jomfr. av Belleville», Milløcker.)

Chefen for vor luftflotille
har sku meget at bestille.
Snart flyr jeg op, og saa ramler jeg ned
paa et visst eller uvist sted.
Dertil gir jeg i vor stad
ut et saakaldt «flyveblad».
Dette bladet er for handelsstanden.
Hvem vil ha det? Det vil handelsmanden.
Som bekjendt
er omtrent
hver betjent
abonment.
Faar man «Farmand» faar man dét,
som er sandt og Sundt at se.

(«Flagermusen».)

Ja, «Farmand» først,
og «Farmand» sidst;
Ja, det er baade sandt og visst!
Ja, «Farmand» først,
og «Farmand» sidst;
Ja, det er sandt og visst!

ADELSTEN JENSENFOSTRET:

(«Belleville».)

Slik som jeg har vært bestandig
type paa en engelsk dandy.
I klædedragt tror jeg nok jeg har naadd
to be tip top à la mode.
Lilla vest, men stora split
til jacket av sidste snit.
Gentlemen smoking, laksko og gamacher,
silkestrømper, floshat og moustacher.

From top til taa:

Engelland!

Comme il faut

gentleman!

Tip top pressing dressing Club!

Tip top pressing dressing Club!

(«Flagermusen».)

Tip top, you know,
from top to taa!
Det kan man ved et blik forstaa.
Tip top, you know,
from top to taa!
Det kan man let forstaa.

ERIK BLODPØLSE:

(«Belleville».)

Helst eg sit paa kaffestova,
der eg har ei gjild alkova.
Der eg supar og maular kompost
og den ældgamle fædernekost:
Blodmat, mølje, havrekli,
lefse, klub — du slette ti!
Lompe og graut er kost for maulartrutar,
valle og surmjølk drykk for suparsnutar.
Stok og stiv
konservativ
var eg i
mit heile liv!
Gamal skik i mat og ord!
Leve maulet hennar mor!

(«Flagermusen».)

Ja, slik er jeg,
saa kjuk og brei,
og De kain tru, je liker mei.
Ja, slik er jeg, saa kjuk og brei;
je trur, je liker mei.

Asbjørn Krag.

(Mel. fra «Jomfruen av Belleville». Milløcker.)

Vor detektivbestand, min ven,
den roses høit — jo tak!
Schmelck, Sørensen og Simonsen
er bare pølsesnak.
I pølsen er der dog en fin
rosin av bedste slag;
og den rosin
er ei *Mossin*,
men *Asbjørn Krag*.

Hvor der er fare,
der lægger jeg en snare,
som ingen gaar forbi.

Ref.: Det klarer Asbjørn Krag
i største ro og mag,
for han er detektiv og mester i sit svære fag.
Alt kommer for en dag,
det er jo ingen sag
for herrer *Elvestad* og *Riverton* og *Asbjørn Krag*.

Jeg støver efter røvere
det bedste, som jeg kan
og griper straks forøvere
av mord og ildebrand.
Av skumle kot og kjældere
jeg kjender alt omtrent;
i «*Aftenpostens*
kjælder» er
dog bedst jeg kjendt.

I denne kjælder
jeg skumle ting fortæller,
som sætter by'n i skræk.

Ref.: Det klarer Asbjørn Krag
i største ro og mag,
for han er detektiv og mester i sit svære fag.
Alt kommer for en dag,
det er jo ingen sag
for herrer *Elvestad* og *Riverton* og *Asbjørn Krag*.

Jeg følger, hvis det stikker mig
en skurk fra pol til pol.
Og klikker det, saa kikker jeg
i *Doyle* og «*Rocambole*».
Naar krudtet jeg ei opfandt, skjønt
opdagelser jeg gjør,
saa slutter jeg,
at krudtet blei
opfundet før.

I Knivstikkergangen —
der lærte jeg cancanen
og den «Røde Enke's» vals.

Ref.: Det klarte Asbjørn Krag
i største ro og mag,
for han er detektiv og mester i sit svære fag.
Alt kommer for en dag,
det er jo ingen sag
for herrer *Elvestad* og *Riverton* og *Asbjørn Krag*.

Frenologens Vise.

(Mel: «Der Mann im Mond.» Holländer.)

Nej, intat ställe är
väl hjärnorne saa bra
i konstruktion som här
i Kristiania.
Snart är det *den* façon,
snart *denna* konstruktion.
Dessa kronerna
og skabelonerne
har jeg blot set hos — mormonerna.

Men visse slegtor här
sit säkre stempel har.
Og säkert staar det där
paa hvarje exemplar.
Se fler av slegten *Lund*
kan inte hålda mund:
Se Commander Lund
og Macody Lund,
John Lund og Stang Lund
og S. H. Lund.

En dag det hände då,
at *Wildenvey* kom här.
Jag inte nonting så:
Perucken var för svär.

Det literära fag
er akkurat mit slag:
Jag har klarat jag
paa en enda dag.
Thomas og Vilhelm
og Asbjørn *Krag*.

Saa kom der en engång;
jag visst' ej, hvad han het.
Liknad orangutång,
han dertil bar lorgnet.
Jag undersökte 'n trist
och sa: «Ni super vist?
Men då blef han sär,
knubbat här ock där:
«Ne, ta mig fan! Jag är *Scharffenberg*.»

Storlæge Haarheims Kur.

(Mel.: «Amina», Lincke.)

HAARHEIM: Her skal De se,
det er non smatterier, jeg har tat med.
Og naar jeg nu har smurt og vokset med det,
saa skal De se,
at underet vil ske.
Aa gubevarederevel, det er rart!
For haaret vokser med en svimlende fart,
og hvor der før var bart,
der vokser det snart
baade haar og bart.

Det skal vokse snart, jo det er klart,
naar jeg vokser Dem med «Selmers Fart».

KONGEN: Det var fært!

HAARHEIM: Her er en box
med Hansens fineste «Record» tjærevoks.
Det lyder næsten som en π paradox,
brændt av kul og koks,
altsaa er det juks.

KONGEN: Aa gubevarederevel, den er fæl!

HAARHEIM: Og her er en, som jeg har kokt sammen sjæl.

KONGEN: Han vil vist vokse mig ihjæ—hæll!

Gubevarevare—varederevel!

TUTTI: Den var fæl!

HAARHEIM: Kuren er go;
den er go;
De kan tro,
det skal gro,
saa De mister rist og ro.
Ja, min tro,
er den go,
hvis De nø-
get forstod
av den, og det gjør De jo.
Nu en fin
klat og klin,
glat og fin
glattolin.
Den opfindelsen er min.
Lavd av fin
ripolin,
parafin
margarin
stryknin.

Vil De rette
Dem efter dette,
snart vil De føle dem frisk og fro.
Det skal smøres i haaret
aften og morgen,
kort før De gaar paa — til ro.

KONGEN: Hvaforno?

TUTTI: :/: Hvaforno? :/:

(Haarheim sætter Vitabelte paa Kongen)

HAARHEIM: Saa skal vi ta,
saa skal «Vita» vi ta,
saa skal Vita ta ta Vita ta ta
vi to.

Jeg tør si,
frisk og fri
skal De bli,
hvis De ti'
har at gaa med batteri.
Smør Dem bra
hver en da'
som jeg sa
her i sta,
ellers falder haarne a';
falder a'
falder i
falder a'
falder alle a'.

Voks Dem nu saa:

Først litt paalangs, paatvers, paakryds og paaskraa;
og saa i nakken op og ned efterpaa.

Først med den blaa
og saa den grønne, graa.

KONGEN: Aa gubevarederevæl, den er fæl.

HAARHEIM: Jeg har jo brukt den boxen støt til mig sjæl.

KONGEN: Han vil vist boxe mig ihjæ—hæl!
Gubevare—varederevæl!

TUTTI: Den var fæl!

Alt for Norge!

(Mel.: «Aviatikersang» av heftet «En bundt Viser»)

Ja, i leding vi drar,
far og søn, søn og far;
vi skal samle vort Norge paany.
Og med magt vi det tar,
slik det er, slik det var,
fjeld og fjor, hav og *Hei, berg* og by.
Jeg vil værge mit land
slik som *han*, hvis jeg kan,
med et stygt piperi
fra amfi — fy og fi!
Og jeg tænker, vi klarer det dér:
Frøken Rogstad blir krigskommissær.
∴ Alt for Norge!
For Norge, vort fædreneland.
Vi skal kjæmpe og nok holde stand. ∴

Hvis vi klarer vort slag,
vil vi heise vort flag
for det nynorske lands arbeidsdag:
Vi vil *bygge* vort land,
vi har penge som sand;
vi vil bygge det bedste, vi kan:
Et theater Nobél
og et finfint hotel;
en fontæne med vand
paa en plæne med sand,
like bakom et stort monument,
dersom ikke det kommer forsent.
∴ Alt for Norge!
For Norge, vort fædreneland!
Vi skal kjæmpe og nok holde stand. ∴

Den glade Grei.

(Mel.: Fiskarevals från Bohuslän).

Her er jeg, den glade Grei,
hele landet kjender mig.
Det var mig, som rodde
fra der, hvor jeg bodde
langsmed hele Norges kyst,
skjønt jeg hadde liten lyst,
eftersom ingen trodde,
jeg kom nogen vei. —

Den mindste sjækta hjemme, som var at faa,
den hadde netop Sivertsen vallt,
skaffa mig og betalt.

Seil og mast og ror jeg lot hjemme staa;
der tyktes nemlig Sivertsen alt bedst bevart.

Glad og Grei jeg la ivei.
Alle folk forundra sig,
da dem saa at snekka
hu lækka til rækka.
Men jeg tænkte: la staa tel —
Greien holder likevel. —
Alle stod og nekka
og vifta til mig.

Den allerførste mila gik noksaa bra;
for jeg holdt mig tæt under land,
øste læns dann og wann,

hele veien just som Sivertsen sa:

«Pas paa at bruke strømmen, saa længe du kan.»

Netop da som værst det brøit,
fik jeg mig en kraftig støit:
Høit paa land stod sjægta,
der sat jeg og fægta.
Greien, den blev nær brækt a';
og jeg bad dem bli trækt a'.
Men dem lo og negta,
saa længe hu fløit.

Men gamle, glade Greien greier sig sjæl:
da jeg hadde graat nogen spand,
gled den igjen fra land.

Vi er et gjennembarket (tvi!) folkefærd . . .
gaa dann og wann paa land det gjør ikke det gran.

Var'kke rart, at Greien lakk,
slik jeg sat og drakk og drakk.
Men jeg var'kke frøsen
te aa øsen med pøsen.
I Stavanger fik jeg slik
fæl kolik av hermetik,
at jeg reint blev døsen,
bevidstløs og skak.

Men naar jeg kommer op til kongsslottet, jeg,
saa vil kongen alting forstaa
og si til mig som saa:

«Ja, naa skal du faa ro, min (tvi!) glade Grei,
Du skal bli godt behandla og faa føderaa'»

Danerne.

(Mel.: «Lettre d'une Cousine.» Lecocq)

Ja, vogt jer, frænder, for de daner,
de har en væmmelig passion:
De alting fra os normænd raner;
det er en noksaa glupsk nation.
Først saa tok de gamle *Holberg* fra os,
Cort Adler, *Wessel* og *Nils Juel*;
nu vil de ikke engang la os
beholde *Jacob Breda Bull*.
De raner graadig, hvad vi eier,
selv *Svanstrøm* er i deres sold . . .
Og *Island*, *Grønland*, *Cammermeyer* . . .
og *Yngvar Nielsen*, *Tordenskjold*.
 Nei, hør min konklusion;
 men under diskretion:
Danerne er verdens største erobrernation.

Til Gjengjæld gav de os da noget,
skjønt meget er det ikke blit:
De gav os dette herre sproget,
som alle helst vil være kvit.
Til tak for handelen med «*switzer*»
og *Switzers* aktietegneri
de gav os smak paa flaue vitser,
som danerne er mestre i.
De annekterte *Stephan Sinding*
og ranet *Iver Huitfeldts* ry.
Nu har de lavd en skipaabinding,
saa *Huitfeldt* ranes skal paany.
 Kort sagt, min konklusion;
 men under diskretion:
Danerne er verdens største erobrernation.

Hornkloves Draapa.

Knarrer kom østenfra,
kamplystne!
Bersærker brølede,
og buerne brast.

Det skingrer i skjoldene,
de svinger med sværdene,
det skratter i skrottene
og skrangler i skoltene;
det knirker i knarrene,
det slirker i slarvene.

Det knaker i knokene
og braker i brokene,
de trutner i trutene;
men kniser i krokene.

Det bryter i bringene,
de tukler med tingene;
det braler i brynjene
og damper av dyngjene.

De hikker i halsene
og drikker av dosene.
Det lugter i laddene
og oser i hosene.

Det napper i nævene
og klapper i kjævene.
De fryser i fjæsene
og nyser i næsene.

Det murrer i mavene
og gnurrer i gravene.
De sparker i spantene
og harker i vantene.
Det tyter i tarmene,
de bryter a' armene.
Det pipler i pulsene,
og tripler i trulsene.

De hytter med hænderne
og væver i væggene.
De trækker ut tænderne
og sikler i skjæggene.

Knarrer kom østenfra.
kamplystne!
Bersærker brølede,
og buerne brast!

St. Hanshaugen.

(Mel: «By the dear, old Delaware.»)

Der er mange ting som binder
mig til Kristiania.
Mine lyse ungdomsminder
har jeg alle derifra.
Og jeg mindes det alltsammen
i en stilfuld harmoni:
St. Hanshaugen danner rammen
om min ungdoms poesi.

Ref.: St. Hanshaugen har sin egen kjære, kjendte melodi.
St. Hanshaugen gjemmer alt, hvad byen har av poesi.
Hvor der hviskes, hvor der tiskes rundt i busker og i krat.
Byens ungdom sværmer dit hver lun og stille sommernat.

Naar du over byen skjænder:
den er trang og styg — nuvel!
St. Hanshaugen ei du kjender
i en stille sommerkveld.
Mørke aaser danner rammen,
fjord og himmel møtes i.
Alle linjer strømmer sammen
i en sælsom harmoni:

Ref.: St. Hanshaugen har sin egen kjære, kjendte melodi.
St. Hanshaugen gjemmer alt, hvad byen har av poesi.
Hør, der hviskes, hør, der tiskes rundt i busker og i krat!
Byens ungdom sværmer i den lune, lyse sommernat.

Duet mellem Pathé og Blodpølse.

(Mel.: «Miss Dudelsack». Nelson.)

BLODPØLSE: Dei slos i blod, saa spruten stod!

PATHÉ: Men filmen holdt sig like go.

BEGGE: Aa, aa, aa, aa!

BLODPØLSE: Dei kasta op ein svær granat!

PATHÉ: Jai tok den med mit apparat.

BEGGE: Aa, aa, aa, aa!

PATHÉ: Og Haarek av Tjotta, De . . .

BLODPØLSE: Aa Jøss, hvor han sig gotta, De!

BEGGE: Aa, aa, aa, aa!

Ref.: (Mel.: fra «Miss Gibbs». Monckton.)

BEGGE: Hip, hip, hurra! Det store slag vi vandt;
skjønt det var stridt, og blodet randt iblandt.

PATHÉ: Hjem drar vi atter!

BLODPØLSE: Eg vil følge fatter.

PATHÉ: Og jeg for Kina blir Gesandt.

BEGGE: Hip, hip, hurra! Det store slag vi vandt;
skjønt det var stridt, og blodet randt iblandt.

BLODPØLSE: Fatter nu atter hev greid det brilliant!

PATHÉ: Jai blir Bio-Kina-matografgesandt.

(«Dudelsack».)

PATHÉ: Hvert forlag kjæmpet storlig med

BLODPØLSE: Den sprækste var hain *Norli*, det!

BEGGE: Aa, aa, aa, aa!

PATHÉ: Men saa blev *Peter Nansen* øm,

BLODPØLSE: han satte seg paa *Swansenstrøm* . . .

BEGGE: Aa, aa, aa, aa!

PATHÉ: Tilslut han blev saa slagen, at
BLODPØLSE: han trimla og paa bagen dat! . . .
BEGGE: Aa, aa, aa, aa!
PATHÉ: Men enden paa al bask og sjau
BLODPØLSE: det blei ein vældug *Aschehoug*.
BEGGE: Aa, aa, aa, aa!

Ref.: («Miss Gibbs»).

BEGGE: Hip, hip, hurra! Det store slag vi vandt;
skjøndt det var stridt, og blodet randt iblandt.
PATHÉ: Hjem drar vi atter!
BLODPØLSE: Eg vil følge fatter.
PATHÉ: Og jeg for Kina blir gesandt.
BEGGE: Hip, hip, hurra! Det store slag vi vandt!
skjønt det var stridt, og blodet randt iblandt.
BLODPØLSE: Fatter nu atter hev greid det brilliant!
PATHÉ: Jai blir Bio-Kino-matografgesandt.

